

H. Millas aleyhinde veya tarafsız bazı yazılar aşağıdadır.

(Aleyhime bu yazıları yazan kimselerin bir gün gelir de benim yazılarımı beğenirlerse, sonra ben ne yaparım! İşte kâbusum! - H.M)

ALEYHTE

Özcan Yeniçeri
MİLLET HABER
(2010?)

Dr. Mümtazer Türköne'nin Zaman adlı gazetede yazdığından bu yana zamana uymada gösterdiği performans gerçekte kendini tanıyanlara dudak uçuklattırmıştır... Açıkçası milliyetçilik ve Türklüğü zorlama yorumlarla olumsuzlukların kaynağı gösterme gayretlerinin yoğunluğuna da bir anlam vermekte zorlandığımızı belirtmek isterim. Muhterem, ülkede meydana gelen hemen her olumsuz gelişmeyi milliyetçiliği örselemek için bir fırsat olarak değerlendirmektedir. Trabzon'dan Şemdinli'ye oradan da Eryaman'a uzanan hemen her olayı milliyetçilikle ilişkilendirerek adeta "ezin milliyetçilik günahkârı"nı diye milliyetçiliği hedef göstermektedir. Ona göre bütün olayların evvelinde ve ahirinde milliyetçilik ve Türkçülük vardır. Osmanlıyı yıkan "milliyetçilik mikrobi"dir. (Daha önce de milliyetçiliği mikrop, hastalık ve tehlikeli virüs olarak ilan eden Zaman Gazetesinin yazarlarından **Herkül Millas**'tı.)

Türköne'nin yöntemi şöyledir: Girişte kendisine göre "ilkel", "kabile", "etnik", "ırk", "kafatası" "çete", "darbe" ve "kan" gibi kavramları kullanarak bir çeşit nazi ırkçılığına benzeyen bir milliyetçilik tanımı yapıp, sonuçta dönüp bunun Türk milliyetçiliği ile özdeşleştirip ona saldırmak...

Türköne'ye göre sahte tarih ve efsanelerin ürettiği iklim yok edilerek çeteler ve darbeciler de yok edilecektir. Böylece meydan bölücü kürtperesetlere ve yıkıcı Ermeni terestlere kalacaktır. Hakkından gelinecek tarih de; Türk tarihi, efsane ise "safсата" (!) olan Ergenekon efsanesidir. Karen Fog'un email'lerinin birisinde de buna benzer bir değerlendirme vardı ve o da "Türk Devletinin ve tarihinin hakkından gelmek"ten söz etmiştir. Demek ki ortada Karen Fog, **Herkül Millas** ile Mümtazer Türköne'yi aynı hedefte buluşturan bir iklim söz konusudur. Bu iklim Ali Kemal'i Artin Kemal'e çeviren iklimdir.

O/H Ömer
30 Ağustos 2008

Zaman gazetesi adıyla bilinen temeli, din sömürsünden rant sağlama düzenine ve bir tür maddi-manevi saadet zinciri diye nitelenebilecek düşünce(sizlik) olan nurculuk hezeyanına dayanan taharat-matbuat karışımı paçavra bu sıralar barındırdığı yazar kadrosu ile maşallah pek bir dikkat çekiyor,

Etnik-i Eterya ile Taşnak cemiyeti el ele vermişler de (kendine) Müslüman medyada mevzi ele geçirmişler. Ağız birliği etmişler milliyetçiliğe bir tür ruh hastalığı yakıştırmaları yapıyorlar çaplarınca....

Vay anasını be...

Soyadı Mahçupyan olan bir sığıntı milliyetçilik üzerine, entelektüel gibi görünmekle birlikte aslında racon-jargon karışımı mantık dışı ahkâmlarla, hem “bakın ben aydınım” diyor, hem de mensubu olamadığı kutlu ırkın yaradılış öznesinde yer alan Türk milliyetçiliği fikrine dar görüşü ile kara çalıyor. Be hey sığıntı Mahçupyan, ceninleri rahimlerden sökerek almak konusunda uzmanlaşmış, korkak ve gücü yettiğine vahşi bir kabileye üye olmak nasıl bir duygudur kafan basar ki bilemeyiz.

Sen de yaradılışın gereği Türk olmayı ve Türk milliyetçiliğinin her Türk'ün kanında bir volkan gibi, bilinse de bilinmese de, okunsa da okunmasa da patlamaya amade durumda beklemeliğini bilemezsin, sezemezsin. Aklın varsa Türk kimliğine silah çekme...

Bakın ne kusmuş Mahçupyan

Milliyetçilerin kendilerine atfettikleri “gönülden, karşılıksız ve mutlak taahhüt” duygusu,

milliyetçiliğin değerlere dayandığını ifade etmek bir yana; gücü araçsallaştırarak meşrulaştıran bir duygusallıktan ibaret. Dolayısıyla milliyetçilik örneğin küreselleşmeci güç arayışından daha tehlikeli... Çünkü küreselleşmeci gücün ardında özneyi tarih nezdinde aklayan bir dinselleşme bulunmuyor. Oysa milliyetçilik kendini zamanı aşan bir haklılık içinde algılamakta... Bu yüzden bir hastalanma hali olarak sahneye çıkarken; derinlerde daha hüznü bir insanlık durumuna da işaret ediyor. (01.08.03 Zaman)

Türk milliyetçiliğin özneyi tarih önünde aklamak gibi çabası yoktur. Türk öznesi zaten tarih önünde yeterince aktır. Bu kimlik can düşmanının bile “İstanbul’da Lâtin şapkası değil, Osmanlı sarığı görmek istiyoruz” demesine yol açacak kadar bembeyaz geçmişe sahiptir. Bu törede ve bu mayada, cephe aciz düşmanını, yaralarını utasın diye evine; kocamış anasına götüren cengaverlerin düşküne merhameti vardır. Sığıntılığını bil Mahçupyan!

Bak hele sen şu işe

Bir de **Herkul Millas** var milliyetçilik bulaşıcıdır diyor. Kendine milliyetçiyim diyeni yerin dibine sokuyor kısıtlı urum beynince...Bakınız, bir urumun Türkiye’de milliyetçiliğe çullanması gayet olağandır. O fikir üzerine kurulan Türk devleti ve o fikrin büyük tasarlayıcılarından Gazi Kemal Atatürk, urum densizini bu topraklardan tekme tokat çıkarmıştı. Hatta sille o denli muhteşem inmişti ki, debdebesinden binlerce kilometre ötedeki mağrur İngilizlerin kabinesi devrilmemişti. Doğaldır efendim urumun mürekkep yalamış Türk’ü de sevmez, Türk milliyetçiliğini de sevmez, Atatürk’ü de sevmez, Atatürkçülüğü de sevmez. Burada olağan olmayan Türkiye’de yasal bir gazetenin, cumhuriyetimizin banisi olan Atatürk’ün, övünç duyarak üzerine aldığı bir unsuru yani “milliyetçiliği” tahkir ve tezyif etmesine karşı içtimai ve hukuki tepkisizliktir.

Herkü

l’e göre milliyetçilik;

“Bir hastalıktır. Bulaşıcıdır. Bir yörede çıkar; ama her yana yayılabilir. Temasla bulaşır. Ağızdan ağza, hatta kulaktan kulağa bile geçer birinden ötekine. İnsanların bir mikroptan mı, bir virüsten mi, yoksa psikolojik nedenlerden mi etkilendiği hâlâ tartışılmaktadır; ama hastalığın belirtileri ve sonuçları kesin bilinmektedir.

Ancak hastamız (ya da hastalarımız) bu yaptıklarını her zaman hatırlamaz. Yani hastalık bir tür bellek kaybına da neden olmaktadır. Bir tür diyoruz; çünkü başka bir alanda inanılmaz bir hafıza

gücü gelişmektedir: Düşman belledikleri kimselerin yaptıkları olumsuz davranışları hiç unutmazlar, hatta abartarak sürekli hatırlatırlar. Geceleri kâbuslarında bu abartılı görüntüleri görürler ve sabahları uyandıklarında yüzleri daha da gerilimli olur. Düş ile gerçeği bütünüyle karıştırdıklarından onlarla bu alanda tutarlı ve yapıcı bir tartışma yapmanız olanaksızdır. Teskin edici ilaçlar bile bu kâbusları engellememektedir...” (22.07.03 Zaman- **Herkul Millas**)

Ben her şeyden evvel bir Türk milliyetçisiyim. (29.10.33 Kemal ATATÜRK)

Lakin şaşırmanın ey okuyucu...

15 sene önce, Fener-Rum irin-cerahathanesine söven gazete de aynı nursuz gazetedir, son 5 senedir diyalog diye diye papazların elini eteğini öpen kişilik ve milliyet yoksunu adamların semirttiği gazete de aynı gazetedir. Diyalog, hoşgörü, uzlaşma, sevgi, sağ yanak sol yanak orta kulak diye diye milletimizi uyuzlaştırma çabasında olan, bu gereksiz fikriyatın medreselerinden geçmiş ve gönül bağı ile bu fikre inanmış kişileri bir gözünüzün önüne getirsenize, büyük çoğunluğu ensesine vur lokmasını al çekinikliğinde olan her türlü heyecanını yitirmiş ve kendini salt manâya adanmış uyuntular yığını görünümündedir. Ruhi zindelikleri ellerinden alınmış bu salt teslimiyet toplumu ile muasır medeniyet seviyesine ulaşamaz.

Hâl bu ki bilmiyorlar yeşil kuşak projesinin bilinçsiz figüranları olduklarını... Türkiye’de yargılanacak ve de hapsedilecek olan önderlerinin evinin önünden FBI korumaları eksik olmuyor. Türkiye’de bu kişiyi Amerika’dan isteyemiyor. Neden? Düşünün ey millet...

Elinizi vicdanınıza koyup düşünün. Türklük ülküsüne saldıran bu sefil gazeteyi milliyetçiyim diyen kişiler bile destekliyor en acısı bu gazeteye abone olunuyor. Türk milliyetçisiyim diyenlerin sırtından Türkçülüğü sırtından bıçaklayan bu zaman isimli paçavrayı...

DESTEKLEMİYELİM.

Papazların patriklerin elini öpen adamlara din adamı diye iltifat etmeyelim.

UNUTMAYALIM.

İtin sahibi varsa,

BOZKURDUN ALLAH’I VAR

Necdet Sevinç

(20.08.2003, Yeniçağ)

“Türk Yaratılmak Tanrı'nın Lütfudur”

Divân'ın manyak ve mankafaları tedavi etmek gibi bir görevi yok ama öyle sanıyorum ki, aşağıdaki satırlar, en büyük talihsizliklerinin Türk olarak yaratılmak veya Türkiye'de yaratılmak olduğuna inandırıldıkları için sürekli depresyon geçirenlere ilâç gibi gelecektir:

“- Tanrı'nın devlet güneşini Türk burçlarından doğdurmuş olduğunu ve göklerin bütün dairelerini onların ülkeleri üzerinde döndürdüğünü gördüm.

Tanrı onlara Türk adını verdi, onları yeryüzüne hâkim kıldı. Cihan İmparatorları Türk ırkından çıktı.

Dünya milletlerinin yuları Türkler'in eline verildi. Türkler, Tanrı tarafından bütün kavimlere üstün kılındı.

Hak'tan ayrılmayan Türkler, Tanrı tarafından hak üzere kuvvetlendirildi. Türkler'le beraber olan kavimler bile aziz oldu. Bu kavimler, Türkler tarafından bütün isteklerine eriştirildi.

Türkler, himayelerine aldıkları milletleri kötülerin şerrinden korudular. Cihan hâkimi olan Türkler'e herkes muhtaçtır, onlara derdini dinletebilmek, her türlü isteğe erişebilmek için de Türkçe öğrenmek gerekir!”

Öyleyse hiç kimse bugünkü hâl-i pür melâlimize bakıp, sakın umuda kapılmasın!
Ne demişti Namık Kemal:

“Fıtrat değişir sanma, bu kan yine o kandır!” Büyük ecdadım Kaşgarlı Mahmut Hazretleri'nin küreselleşmeyle ilgili temel ilkelerini Divân'a taşıyışımızın ikinci sebebi bir çadır bocusunun (*) pantolonunun paçalarına dalaşmış olmasıdır.

Divân, “milliyetçiliğin AIDS'ten daha tehlikeli bir belâ olduğunu yazan” **Herkül Millas**'a cevap verince, Hocefendi'nin gazetesinde istihdam edilen bir yaratık aniden paçalarımaya dalıverdi.

Türkiye'den tıydükten sonra “Şerefsizlerin vatanından kaçtım” diyen PKK'lı şarkıcıyla röportaj yaparak onu onurlandırmaya çalışın ve Etyen Mahçupyan ermenisiyle **Herkül Millas** rumunun yedeğine verildiği anlaşılın bu yaratık; herhâlde

Millas

'a verdiğim cevaba içlerlemiş olacak ki, “Türk olmak Tanrı'nın lütfu mudur?” diye soruyor.

Efendim zâten biz 40 yıldan beri bunu ilân ediyoruz. Öyle yeni bir suçlama konusu bulmuş gibi ortalığı velveleye vermenin anlamı yok ki.

Türk olmak, Cenab-ı Hakk'ın bir lütfu olduğu gibi şahsen benim için de yegâne iftihar kaynağıdır.

Anlaşıldı mı?

(*) Biz “çadır bocusu” diyoruz, İstanbul'da fino diyorlar.

Çetin Yetkin

09.04.2008

“Mustafa Kemal terörist miydi?”

mudafaaihukuk@superonline.com

EMNİYET Genel Müdürlüğü'nün milliyetçiliği (ulusalcılığı) terör kapsamında gördüğünü açıklamış olması, olup bitenleri açıkça ortaya koyduğu için gerçekten çok iyi olmuştur. Böylece, Türkiye'nin nereye sürüklenmekte olduğu resmi bir biçimde belgelenmiş ve kimin ne olduğu anlaşılmiş bulunuyor....

İŞİN gerçeği aranırrsa, yayın dünyasında uzunca bir süredir milliyetçilik karşıtı yazılar çıkmakta ve kamuoyu milliyetçiliğin kötü bir şey olduğuna inandırılmak istenmekteydi. Örneğin, bir dönem Emin Çölaşan'nın ilişkilerini tanıttığı Doğu Ergil, 25 Mayıs 1995 günlü Milliyet gazetesinde "Çağdaş toplumda milliyetçilikten başka bir temel aramalı" derken, sonunda AKP'de yerini bulacak olan Reha Çamuroğlu da yine aynı gazetede 17 Nisan 1995'te "Milliyetçilik Aleviliğe Aykırı" diye yazmıştı. Ancak, bu konuda en çarpıcı yazıyı Fethullah Gülen'in Zaman gazetesinde 22 Temmuz 2003'te Yunanlı Herkül Milas, "Milliyetçilik" başlığı altında yazmış ve ulusalcılığın bulaşıcı ve tehlikeli bir hastalıktan başka bir şey olmadığını öne sürmüş bulunuyor. Ve ne tuhaf bir rastlantıdır ki, Emniyet Genel Müdürlüğü söz konusu açıklamayı yaptığı günlerde ne olduğunu bilinen kimi köşe yazarları da Herkül Milas'ın görüşlerini dile getirmişlerdir.

Ocak 7, 2006

**Zaman Gazetesi yazarı Herkül MILAS'a kendi nev'inden cevap!
Tengiz bildirdi: "Bir Çeşit Genetik Hastalık Bulundu**

Amansız bir hastalık çeşididir. Bulaşıcı değildir, doğuştan gelir. Akdeniz anemisi gibi yüzyıllar önce asıl vatanlarından zıplamış olmalarına rağmen, bu hastalık onlara etnik kimliklerini hatırlatır. Kandan geldiği için pek onulmaz bir hastalıktır

Önce içlerinde buldukları topluma, sanki onlardan gibi kendilerini yutturmaya çalışırlar. Ancak o toplumda, teknolojinin son örneği bukalemunseçer gözlüklüler sayesinde bunları

tanıyan aydınlar vardır. Ancak bunların bir özelliği de devekuşuluk olduğu için, görülmüyoruz sanırlar.

Aralarında hiç yoksul yoktur. Bölünerek çoğalırlar. Bu yüzden hepsi birbirine benzer. O topluma ait milli sembollerden ve zafer günlerinden tiksiniyorlar. Çünkü bu zafer günleri, aynı zamanda, bunların bölünerek çoğaldıkları ve semirdikleri kolonilerinin çöküş günüdür de... Ama çaktırmazlar. Kinleri asırlıktır. İçlerine sindiremedikleri o büyük devletin kurtarıcılarının onuncu yıl , yetmişbeşinci yıl gibi söylevlerine tahammül edemezler. Bu salyangoz tüccarları Müslüman pazarında salyangoz satmayı pek severler, aynı zamanda saman altından su yürütmeyi de... "BİZ"den nefret ederler. Çünkü kendilerini asla "BİZ"den kabul etmezler. Bu yüzden "BEN"cidirler.

Bencil oldukları için bölünerek çoğaldıkları kolonilerinin dışındakilere saygılı olmazlar. Mermerleri seyrede seyrede zevk hastalığına tutulmuş, bu yüzden süngülerle yazılan şaheserleri anlayamaz hale gelmişlerdir. Bir de çevrelerine mermer blokları sanat eseri diye anlatırlar. Büyük bir tarihin çocuklarını gördüklerinde, o tarihin çocuğu olamadığının verdiği aşağılık kompleksi; onları huysuz birer çocuk gibi görmelerine, evde kalmış kara kız gibi beni al onu alma düşüklüğünü sürüklemektedir. İşte özellikle bu durumları çok gülünçtür, bu kompleksli kıskançlıkları insanı gülmekten öldürür.

Aslında bunları söz konusu etmek bile gereksizdir. Bu ve bunun gibileri şöyle de tanımlayabiliriz:

"İçlerinden korkak olanları "BİZ"den bahsederken,

□ Siz Türkler!, der, Biraz cesur olanları da,

□ Biz Rumlar!, der." (Atsız).

Tabi bu rahmetli Atsız'ın ifadesi, siz şu son "Yahudiler" kısmına istediğiniz adı koyabilirsiniz.

Selamile...

Süleyman Hilmi CABUAHMET"

Malumunuz bugünlerde AKP İktidarı ile Avrupa Birliği sevdasına tutulduğumuzdur...AKP İktidarı kendilerini hasım gördüğü ve kendince de şifrelediği derin devletten intikamını alabilmek ve hile-i şeriye ile mağlup etmeyi arzulamaktadır.

**İçimizdeki azınlık grupları ile adına sivil toplum örgütü dedikleri (mason,rotaryan,lionscu,avdeti denilen sabetay kökenliler ile eski marksist maocu bozuntuları şimdinin su katılmamış Amerikadan mamalanan liboş tayfası ile dünün Akıncı İslamcı geçinen Milli Görüşçü'leri, bugünün Milliyetsizlikleri ile övünen kendi tabirleri İlimli İslamcı'larının yaptıkları ittifak) şer güçlerinin işe Kıbrıs'ı satmakla başlamaları;

**Bölücülükten hüküm giymiş olan PKK işbirlikçisi olanları dışarı salarak onlara meydanlarda

gövde gösterileri düzenletmesi; **Hainlikleri teşçillenmişlere Meclis başkanının baş konukları olarak yemekli ağırlanması.Bunlar hangi Türkün ağına gitmez.Türk olmaktan hicap duyanların Türkiyelilik diye ucube bir deyim yumurtlamarı;

**Amerika-İsrail'in projesi asıl gayeleri Arzı Mevud olan BOP'a bizdeki MESİH BEKLEYEN bir ayağı Vatikan,bir ayağı Washington olan her ne demekse Hoşgörü ve Diyalog Masalı ile Milliyetçi-Müslüman Türk Halkının üzerinde ılımlı İslam partavalını yayarak psikolojik savaş uygulayanlar.

**İktidar'ın bin yıllık Türkmen şehri olan Kerkük'ün Talabani-Barzani eşkiyasına teslim edilmesi;

**Yabancılara toprak satışının kabul edilmesiyle bir yılda Malta adasından daha fazla toprağın Yahudi,Rum başta olmak üzere ecnebinin eline geçmesi;

**Avrupa parlamentolarından bir bir sözde Ermeni soykırımı yapmış gibi kabul edilmesi ve hatta bunun bize de dayatılması;

**Misyonerlik faaliyetlerinin devlet politikası olması;

**Türban için AKP İktidarının bedel ödemeye hazır olmadığını bizzat Genel başkanı ve Başbakan Tayyip Erdoğanın halkı azarlayarak söylemesi;

**ABD'nin Türkiyeyi aşığılayan raporlar hazırlayarak bunu kartel medyası aracılığı ile yayınlaması;

**Türkiye Cumhuriyeti Devlet'ini yöneten AKP Hükümetinin ciddi bir tavrı dahi olmaması, sanki Amerikayı Müslüman Türk Milleti sevmek zorundaymış gibi bunu bize dayatanlara gereken cevabı vermemesi;

Yetmeymiş gibi, Ermeniler arkalarına aldıkları Avrupa ve Amerika ile bize en ağır saldırıya

geçtiler..Türkiye Cumhuriyeti kimliğini taşıyan bazı soysuzlar ise sözde Ermeni soykırımını olmuş gibi bunları hiç utanmadan,korkmadan sıkılmadan söyleyebilmektedir...

Bütün bunları anlamak ve ihanet mantığını görmek mümkün de, anlayamadığımız ve bir anlam veremediğimiz Zaman gazetesinde **Herkül Millas** gibi azılı Türk düşmanı bir yunan köpeğine sayfalarını açarak Ermeni yardakçısı Orhan Pamuk a destek yazısı yazdırmasıdır.????!!

10.03.2005 tarihinde SAMANYOLU TV.Türk Kahvesi adlı programda Ermeni asıllı Türk Vatandaşı olan Etyen Mahçupyan efendiyi program konuğu olarak ağırlayıp Osmanlıya terörist devlet dedirtmekte. Devletin savcılarını bunları izlemiyormu... Adam açık açık Türkiye Soykırımını tanımalıdır diyor.Hani nere de TÜRKİYE'yi sahiplenenler!!!.. Yıllardır Masum Müslümanların dini duygularının üzerinden devasa bir holding (malesef geline bu noktanın başka bir izah tarzı yok, öök aradık bulamadık, eğer bir bulan varsayarsınız lütfen bizde öğrenelim) konumuna gelen Gülen Cemati Türk ve Müslüman düşmanları ile girdikleri bu yakın teşrifi mesainin elbet bir maksadı olmalı... Yalnız ve yalnızca Allahın Rızasını kazanmaktan başka gayesi olmayan Türk İslam Ülküsünün dava erenleri artık ALP oldukalarını da gösterecektir. Kim ki Türk'e ve İslam'a karşı en küçük ihanet teşebbüsünde bulunursa bunun altında kalarak en ağır bedeli ödeyecektir.

Liderimiz büyük dava adamı,yiğit insan MUHSİN YAZICIOĞLU BEY'imiz yolumuzun ışığıdır...

İnadığından,İlkelerinden ve Ülküsünden zerre kadar sapma göstermeden dimdik ayaktaadır...

Bizlere yani Türklere,Türk Milliyetçilerine,Ülkücülere yakışan davamızın gerçek Lideri olan MUHSİN YAZICIOĞLU BEY'in yanında olmaktır...

Türk İslam Ülkücülerini,ALPEREN'ler tehlike nereden gelirse gelsin Liderimizin engin bilgi ve tecrübeleriyle,keskin zeka ve stratejisiyle, Allah'ın vermiş olduğu Liderlik özelliği ile baş edemeyeceğimiz düşman yoktur.

Türkiyenin,Türk Cumhuriyetlerinin birliği BÜYÜK BİRLİK'TE BULUŞMAKLA olacaktır.

YARIN ÇOK GEÇ OLABİLİR SEVGİLİ GÖNÜLDAŞLARIMIZ.

SELAM SEVGİ VE DULARIMIZLA.

CUMANIZ MÜBAREK OLSUN.

11.03.2005 10:48:17 □ TÜBAM

14.8.2005

Arslan TEKİN

Yeniçağ Gazete Gazetesi-12.08.2003)

BEN YUNAN GAZETESİNDE FİKRİMİ YAZABİLİR MİYİM?□

Durmuş Hoccoğlu: Zaman gazetesinde çıkan **Herkül Millas**'ın milliyetçilik hakkındaki yazısında 'belli bir amaç' ile tahriki kastediyorsanız, böyle bir amacın, yazının içinde mevcut olduğu kanaatindeyim

Adı **Herkül Millas** olmayıp da "Ali Velioğlu" olsaydı, milliyetçilik üzerine yazdığı -benim samimî inancım saçma sapan- yazı bu kadar gürültü koparmayacaktı. Nitekim, ikinci defa mutedil yazı yazmaya zorlandı ve ısmarlama yazısında milliyetçiliğe belli bir sınır koyma ihtiyacı duydu.

Yazıyı ilk çıktığında gördüm ve göz attım... Önemsemediğim için de tamamını okumadım... Sonra düşündüm... Bir Türk Yunanistan'da bir Yunan gazetesinde ve hem de milliyetçi muhafazakâr bir gazetede böyle bir yazı yazabilir miydi? Bunu Durmuş Hoccoğlu Beye de sordum. Cevabını siz aşağıda okuyacaksınız. Bence yazamaz....

“Zaman” gazetesinde **Herkül Millas**’ın yazısı gazete için bir talihsizlik olmuştur. Kimse milliyetçiliğin, hatta muhafazakârlığın ve hatta dindarlığın tenkidine bir şey demez.

Herkül Millas

’ın yaptığı tenkit değil ki... Hakarettir; insanın damarına basmaktır. “Bizim” gazetemizde “bize” hakaret etme sınırının bu kadar aşılmasına cevaz verilmesi yeni bir “hoşgörü” ve “diyalog” başlangıcı mı? düşüncesi insanı kaygılandırmıştır. Cemaatler meselesinde fikrimi önceden söylemiştim. Cemaat ayrıntısına girmeyeceğim... Ama gazetede çıkan bir yazı, o gazete ve cemaat için bir “milât” olduğu bilinsin.

Gazeteyi abone için, çeşitli faaliyetler için para toplamaya çıktıklarında karşılıklarına **Herkül Millas** ve gibilerini dikeceklerdir. O “gibilerinin” de kim olduklarını kendileri çok iyi bilirler.

Bir gün, “Zaman” gazetesinin yazarı bir romancı ağabeyim şunu söylemişti: “Benim birkaç baskı yapan son romanım hakkında hemen hiç yazı çıkmazken, kırmızı bir şey yazan pamuklu birinin romanından tam 35 defa bahsedildi.” Bu tespit sadece bu gazete ve cemaat için değildir; milliyetçi-muhafazakâr kesimin asıl “ergenlik sivilcesi” budur. Durup dururken **Herkül Millas** neden bu kadar ağır hakaretleri milliyetçiliğe ve milliyetçilere savurmuştur? Neden bu yazıyı Türkiye’de çıkan gazetede yayınlamıştır?...

Gocunduğu, ikrah ettiği bir kesim olmasa bunları niye yazsın ki...

Herkül Millas’ı aklı başında biri bilirdim...

Bu yazısı tartışmaya yer bırakmayacak şekilde değerini sıfırlamıştır.

Türkiye’de PKK terörüne karşı vatanseverlik duyguları kabaranları veya geçmişte memleketi uydu hâline getirmek isteyen komünistlerle mücadele edenleri kastederek bu yazıyı yazdıysa, kusura bakmasın, en hafifinden halt etmiştir. (Benim bu sözlerim onun söyledikleri yanında çok hafif kalır.)

Tartışma milliyetçilikten açıldı...

Ben de bu işe en çok kafa yoran bir isimle konuşmak gerekir dedim. Bu isim Durmuş Hocaoğlu idi. Milliyetçiliğin teorisini de o tartışmıştır.

Yard. Doç. Dr. Durmuş Hocaoğlu, Marmara Üniversitesinde Fizik, Fizik Felsefesi ve Tarih Felsefesi üzerine ders verir. “Zaman” gazetesinde de imzası görülür. Milliyetçilik tartışmasına da katılmıştır. Bu röportaj için bir yol takip ettim. Yol şu: “Zaman” gazetesinde, **Herkül Millas**’ın birinci yazısını, ikinci “çevir kazı yanmasın” yazısını, bu iki yazı arasında ve yazı çıktıktan sonra yazılan yazıları aldım önüme...

Bu yazılar doğrudan **Millas**’ın yazılarına atıfta bulunan Eyüp Can, Ahmet Turan Alkan, Etyen Mahcupyan ve Şahin Alpay’ın yazılarıdır. Ne hikmetse bu yazılar **He**
rkül Millas

’ı aklama yazıları idi. Eyüp Can’ı anlarım;

Millas

’la bir dostluk kurmuş.

(Eyüp Can’ın, **Herkül Millas**’ın himmetiyle girdiği Aynaroz intibalarını okuduğumu hatırlatırım; hoşgörünün topuzu kaçmış intibalarla benim daha önce yaptığım Aynaroz röportajımı okuyun lütfen size göre “en milliyetçi” kalem Yunanistan’ı üç defa yazdı. Daha önce bunlardan bahsetmişim. Nerede çıktığını ve çıkacağını meraklısı arayıp bulsun. Bu sözlerim daha çok Eyüp Can ve **Herkül Millas**’adır. ..

Son milliyetçilik tartışması da her ne kadar Zaman gazetesinde **Herkül Millas**’ın yazısı ile başlamıştır denemese de o yazı ile alevlendi. Ben de milliyetçilik üzerine yazdım ama bu **Millas**

’ın yazısına cevap değildir...

Hattâ bundan bir müddet sonra Altıncı Abant Toplantısı münasebetiyle gönderdiğim yazı da “Savaş, Demokrasi, Barış ve Ebedî Barış” bir tevafuk eseri, **H. Millas**’ın Milliyetçilik konusundaki ikinci yazısıyla aynı günde (5 Ağustos) ve aynı sayfada neşredildi.

H.M HAKKINDA TARAFSIZ YAZILAR

**Profesör Orhan Türkdoğan hoca;
9.6.2006**

Osmanlı'nın asırlarca bir sera azınlık kültürünün bekçiliğini yürüttüğü, kendi aslı unsurunu ise horladığı görüşünde... "Devşirme soyu buharlaşmadı!" "Osmanlı'nın Batılılaşma sürecinde Enderûn aydınları kilit rol oynamışlardır. Batıya açık bir zihniyet taşımaları, tüm yenilikleri olduğu gibi topluma pompalamalarına sebep olmuştur.

Orhan Türkdoğan 1920'lerden sonra Sovyet modeline yatkın ideolojiler de bu tip gruplarca savunulmuştur. İleriler, Serteller, Yalmanlar, Ranlar, Değirmiler, Baştımarlar, Sargınlar, Dinolar, Sotorikler v.b. Üstelik bunların hemen hepsi "Paşazadeler"dir..." Taha Batur Türk tarihinde "Osmanlı asırları"nın altı yüzyıldan fazla sürdüğü biliniyor. Gayet tabii ki bu kadar uzun bir dönemde hem zafer, hem yenilgi; hem ihtişam, hem zayıflık söz konusudur. Ayrıca bir çok meseleler yıllardan beri tartışılıyor; kardeş katli, yeniçeri teşkilâtı, devşirme sistemi ve benzeri bazı hususlar neredeyse tarihçileri ikiye bölüyor.

Özellikle devşirme konusu bugün de konuşulmaya, tartışılmaya devam ediyor. Bazı tarihçiler böyle bir sistemi müdafaa ederken, bir kısım aydınlar da aleyhinde bulunuyorlar. Prof. Dr. Orhan Türkdoğan Bey de yeniçeriliği ve devşirme sistemini tenkit oklarının hedefi haline getiriyor. Barika-i hakikatın müsademe-i efkârdan doğduğuna inanıyorsanız, Türkdoğan hocanın söylediklerine kulak vermeniz gerekiyor. Farklı bakış açılarını yansıtmaları açısından ilginç olan sohbetimizi sizlerle paylaşmak istedik.

-Bir devşirmenin psikolojisi ve sosyal durumu nasıldır? Bize bir devşirme portresi çizebilir

misiniz?

...Kanımca, devşirme; Sultanın ruhen ve bedenen kendisine bağlı ve kendi soyundan gelmeyen, her yönü ile değerlerinden soyutlanmış bir tiptir.

Halil İnalçık, Osmanlı'nın "kendi halkını kul etme" diye bir projesi olmaması nedeniyle, böyle bir yola başvurduğu tezini ileri sürmektedir. Kapıkulu olacak kişinin aile, köy ve diniyle tüm bağlarını koparması, aynı yeni doğmuş gibi, hükümdardan başka kimseye maddi ya da duygusal herhangi bir bağ hissetmemeleri gerekiyordu. Osmanlı hanedan zihniyeti, Müslümanlara bu mevkilerin kapalı olmasına bahane olarak da, "gerçek bir müminin kul olamayacağı" görüşünü ileri sürmektedir. Harem-i Hümâyün üzerine dikkate değer bir araştırma yürütmüş bulunan Leslie Peirce'e göre: "Hükûmdar hanedanının emrinde bir köle (devşirme) askerler ordusunun bulunması, daha önceki klasik İslâm devletlerinin de (Abbasiler gibi) bir özelliğiydi. Sadece hükümdara sadık ve geleceği onun iyi niyetine bağlı çok iyi eğitilmiş kölelerin, devlete, çıkarları hükümdarınkiyle çatışabilecek soylulardan daha güvenilir ve etkili şekilde hizmet edeceklerine inanılıyordu." Yönetimi ve orduyu yabancı soylulara (devşirme) bırakarak, halkını toprağa bağlama, çiftçi-köylü (reaya) olarak kullanma geleneği sadece Osmanlı'ya özgü değildir. Aynı geleneği Büyük Selçuklu devletinde de gözlüyoruz. Horasan merkez olmak üzere, İran'da kurulan Büyük Selçuklu devletinde de yönetim (bürokrasi) İranlılar'a devredilmiş, resmi dil olarak da Farsça tercih edilmiştir.

-Devşirme sisteminin Türk kimliğine zarar vermiş olması sizce ne anlama geliyor?

-Türk tarihinde, hem yönetim hem de resmi dilin yabancı güçlere tahsis edilmesi gerçeğine ilk kez Büyük Selçuklu veya İran Selçuklu devletinde şahit olmaktadır. İrene Melikoff, bu durumu "Acemleşme" veya Claude Cahen "Horasanlaşma" olarak belirtiyordu. Böylece, Araplaşma ve Acemleşme âdeta Türk tarihinin bir alın yazısı oluyordu. Osmanlı da, bu geleneğe sadık kalarak, yönetim ve ordu gibi iki stratejik alanı, kendi soyundan olmayan devşirmelere terk ediyordu. Aslında, Bazı tarihçiler, İran Selçuklu Devleti'nde ortaya çıkan eğilimlerin, Abbasiler'den alınan "Memluk tarzı" bir kültürel iktibasın (cultural borrowing) ürünü olduğu kanısındadırlar. Bilindiği üzere, Memlûklar (Kölemenler) aslında bir Türk devletidir. Mısır, Suriye, Hicaz ve Güneydoğu'da yaşamışlardır (1257-1517). Yönetime, Çerkezler'in de seçilme hakkını tanımışlardır. Ancak, ordu ve yönetici kadro Arapça konuşmayı temel kabul ederek Araplaşmışlardır. Bazı iddialara göre, Selçuklu sultanlarının saraylarında hükümdar için satın alınıp, terbiye görerek yetişen ve saray (Enderun) hizmetlerine atanmış memurlar arasında Hacıbülhicab gibi hizmetlere rastlamaktayız. Halil İnalçık, gerek İran Selçuklularında gerekse, Osmanlılar'da yönetim ve askeri kadronun kendi soyundan olmayanlara devrini "istimâlet" teorisiyle açıklamaktadır. Buna göre, fethedilen yerlerde yerli halkı kendi tarafına kazanma,

İnalçık' ın devşirme olgusunu açıklayan bir yaklaşma tarzıdır. Benzeri açıklamalara Bahaeddin Ögel ve Faruk Sümer'de de raslıyoruz. "Göçebe-gezgin bir topluluğun dinamik yapısının yerleşik bir düzene uyum sağlamasında bu tür yönetici ve askeri toplulukların deneyimlerinden yararlanmak" gerekirdi. Görülüyor ki, İran Selçuklu, Anadolu Selçuklu ve Osmanlı'da gözlediğimiz Acemleşme, Horasanlaşma veya Devşirmeleşme diyebileceğimiz dönüşümlerin sebepleri ve tarihsel zorunlulukları için ileri sürülen gerekçeler ne olursa olsun, önemli olan sosyal yapıya yönelik açıklama ve analitik yorumlamaların, tarihselci bir görüş açısından değerlendirilmemesinden kaynaklanmaktadır. Bu da, merkez-çevre (center-periphery) diyebileceğimiz bir modele göre Türk devletlerinin kurulmuş olmasıdır. İran Selçuklu devletinde, kuruluşu gerçekleştiren çekirdek, kendilerini Oğuz kabul etmiş, sonraları göç yolu ile gelenleri Türkmen tarzında algılamış, onları dışlamıştır. Bu husus, Türk tarihinde ilk kez Oğuz-Türkmen diyebileceğimiz ikili bir yapıyı ortaya koymuştur. Merkez (Oğuz) sürekli olarak çevreye (Türkmen) güvenmemiş, ona kuşku ile bakmıştır. Bu durum, Türk tarihinde karşılaştığımız önemli bir kültürel yarılmayı ortaya koyar. Kanımca, İran ve Anadolu Selçuklular'ı yanında, Osmanlı'da gözlediğimiz modellerin temellerinde, kendi halkına olan güvensizlik ve kabile yapısallaşması diyebileceğimiz bu ayrışımın izlerini aramak gerekir. Anadolu Selçuklu devletinin yıkılmasında, Moğollar'la Türkmen özelliğini taşıyan Babailer'in ittifakının da bu sebeplerden kaynaklandığı söylenebilir. Hatta, bu merkez çevre ikiliğinin aynı zamanda sünni-alevi biçiminde bir ayrışımın da nedeni olduğu ileri sürülebilir. Merkez kendini sünni (ortodoks) olarak görmüş, çevreyi ise sürekli olarak dışladığı alevi (heterodoks) biçiminde algılamıştır. Türk tarihinde gözlediğimiz ikili (dual) toplum yapımızın esas ilkelerini bu yapısallaşma tarzında aramak gerekir. Selçuklular ve Osmanlılar'ın yönetimi kendi halkından esirgeyerek yabancı soylulara bırakmasının hikmet-i vücudunu (raison d' être) bu bakış açısında aramak gerekir. Yoksa, I.Murad'dan itibaren sadece hukuken köle statüsünde olanlar değil, yönetici sınıfın diğer üyeleri (Enderun veya Saraylı) için de kullanılabilen "kul" sistemini kendi soylularına tercih etmesinin nedenini başka türlü açıklamak mümkün olamazdı. Esir alınan kölelerin 9-14 yaşlarındaki çocuklarından en zekilerinin ve yeteneklilerinin seçilerek sarayda (Enderun Mektebi) özel eğitim yöntemleriyle yetiştirilmeleri ve yönetimin her kademesinde istihdamları Osmanlı bürokrasisinin temel dokusunu teşkil eder. Örnek olarak, Dimitri Hitsihis'in belirttiği üzere, Kanuni döneminde 9 veziri azamdan sadece birinin kendi halkından olduğunu öğreniyoruz. Yine, A.D. Anderson'un "The Structure of The Ottoman Dynast" adlı yayınından öğrendiğimize göre, hanedanlığın 1/16 oranında kimliklerini koruduklarına tanık olmaktadır. Halil İnalçık ise, "XVI.yüzyıldan itibaren Osmanlı'da artık Türklük kimliğinin silindiği" görüşündedir. Çünkü, kuruluşundan kısa bir süre sonra, Osmanlı-dışı (devşirme) unsurlar, yönetimin üst kademelerinde kilit noktaları ellerine geçirmişlerdir. Böylece, İnalçık'ın "Patrimonyal Osmanlı" modeli, Kindley'in "Patrimonyal devşirme" diye belirlediği bir yönetim biçimine dönüşmüştür. Bu oluşum, Türk toplum yapısında bir diğer önemli gerginliği daha ortaya koyuyordu. Bu da halk-aydın ikiliğidir. Halk, Osmanlı'da hem kavm-i necip (soylu millet) olan Araplar'ın, hem de Enderun (yöneticiler) ve yeniçerilerin vergisini ödemekle yükümlü, toprağı ekip-biçen köylü-çiftçi (reaya) tabakasından ibarettir. Altı yüz yıl süren Osmanlı toplumunda görülen aydın (Enderun) ve halk (reaya) ikiliği, ilk kez Gökalp tarafından keşfedilmiş ve sosyolojisinin sistematiğini oluşturmuştur. Gökalp'e göre halk, milli kültürün kaynağıdır, milli kültür tüm kodlarıyla halkta yaşamaktadır. Aydın tabaka ise, genellikle yabancı okullarda yetişmeleri, lisan bilmeleri, hatta devşirme soylu olmaları nedeniyle, Gökalp'e göre kozmopolittir. Gökalp, bu Enderun aydınlarının millileşmeleri için de halka gitmeleri ve halkla bütünleşmeleri görüşündedir. "Halka Doğru" makalesi de bu gerçeği ortaya koymaktadır. Gökalp sosyolojisinde gözlediğimiz halk-aydın, kültür-medeniyet, mektep-medrese,

Türkçe-Osmanlı'ca ve dindar-ladini kategorileşmeleri aslında bu tarihsel ikiliğin toplum yapısındaki görüntüleridir. Paşazadeler! Osmanlı'nın Batılılaşma sürecinde bu Enderun aydınları kilit rol oynamışlardır. Batıya açık bir zihniyet (open-mind) taşımaları nedeniyle yeniliğe açıktırlar. Batıdan aktarılan tüm yenilikler bir eleştiri süzgecinden geçirilmeden olduğu gibi toplum yapısına pompalanmıştır. Hatta, 1920'lerden sonra Sovyet modeline yatkın ideolojiler bu grup tarafından savunulmuştur. İleri'ler, Sertel'ler, Yalman'lar, Ran'lar, Değirmi'ler, Baştımar'lar, Sargın'lar, Dino'lar, Sotorik'ler vb. Türk Marksizminin kilometre taşlarını teşkil ederler. Hemen hepsi de "Paşazadeler"dir. Rasih Nuri İleri, "Sınıfsal Köken ve Dil Üzerine" adlı bir yazısında "Türkiye Komünist Partisine Paşazadelerin hakim olduğunu" açıklıyordu. Bu girişten sonra, ilk sorunuza yeniden dönelim. "Bir devşirmenin psikolojisi ve sosyal durumu nasıldır?" sorusu, üzerinde önemle durulması gereken bir husustur. Henüz, tarihe bakış açımız değer yüklü olmaktan kurtulmuş değildir. Eleştirel yaklaşım biçimi, olayları irdeleme ve yorumlama zihniyeti yerine çoğu kez, historisizmin dar sınırları içinde vakanüvislik yapılmıştır. Günümüz çağdaş fizik biliminde bile, Popper, teorilerin doğrulanabilirliği yerine yanlışlanabilirliğini ileri sürmek suretiyle, mantıkçı pozitivistlerin yüzyılı aşan saltanatlarına son vermiştir. Bizim burdaki yaklaşımımız, Osmanlı'yı dogmatik bir zihniyetle yermek, kötülemek değildir. Osmanlı, bizim geçmişimiz, tarihimiz ve kültürümüzün en önemli bir safhasıdır. Ona saygılıyız, onunla gurur duymaktayız. Ancak, günümüz olaylarını incelerken çoğu kez tarihe dönmemiz, geçmişimize ait yapısal unsurları analiz etmemiz gerekmektedir. Günümüzdeki toplumsal çelişkiler ve kültürel gerginliklerin nedenlerini de ancak bu tür bir yaklaşımla çözümleyebiliriz. Amerikan Cumhurbaşkanı J. F. Kennedy'nin 1963 yılında Dallas'ta katledilmesi sonucu kurulan araştırma komisyonunun hazırlamış olduğu ciltler dolusu raporun sonucuna göre, cinayetten Amerikan toplum yapısının sorumlu tutulduğunu öğreniyoruz. Ülkemizde giderek yükselen sosyal patlamalar, iç çekişmeler, ideolojik yarılımların temellerini irdeleme hakkına sahip değil miyiz? Devşirme profili bir imparatorluğu idare edenlerin, kendi halkını toprağa bağlayarak, vergiye mahkûm ederek, yönetim (bürokrasi) ve ordu gibi stratejik alanları devşirme unsurlarına terketmesi, akıl ve mantıkla açıklanabilecek hususlar değildir. Halil İnalçık'ın yerinde tespiti ile "XVI. yüzyıldan itibaren artık Osmanlı'da Türklük kimliğinin silindiği" görüşü, üzerinde önemle durulması gereken bir husustur. Çünkü, Arap ve İran milletlerinde asabiye -kendi kavmini sevme duygusu (community feeling)- en yüksek eğilim olarak yaşamıştır. Kur'an: "Sizi kavimlere ayırdık ki birbirinizi tanıyasınız", Hadis ise: "Kişi kavmini sevmekle suçlanamaz" buyurmaktadır. Osmanlı'da, kavmini tanıma, yönetimde söz sahibi kılma duygusu ve eğilimi imparatorluk yıkılıncaya kadar devam etmiştir Türk sosyolojisinde, "devşirme" profili üzerine sistematik bir biçimde yapılmış incelemeler ne yazık ki elimizde mevcut değildir. Günümüz üst sınıfların, elit tabakanın anatomisi de analiz edilmiş değildir. Batıda, özellikle Amerikan sosyolojisinde, Wright Mills, Lloyd Warner gibi sosyologlar iktidar elitlerinin dünya görüşü, kültürleri, değerler sistemi, tüketim normları ve etikal eğilimleri üzerinde doyurucu nitelikte araştırmalar yapmışlardır. Ne yazık ki, ülkemiz sosyolojisinde bu tür eğilimler "argo" niteliğinden öteye geçememiştir. Yalnız, "devşirme olgusu" çizgisinde Batı'da ve Balkan ülkelerinde yeni tarihi romanlara, biyografilere rastlamaktayız. Bunlardan birine burada kısaca temas etmek istiyorum. Girit doğumlu Rea Galanaki' nin "İsmail Ferik Paşa'nın Hayatı" adlı romanı paşalığa kadar yükselmiş bir devşirmenin profilini ortaya koymaktadır. Eseri dilimize çeviren **Herkül Millas**, kaleme aldığı ön sözde aynen şöyle yazıyor: "Bugün kimilerince Yunanlı, kimilerince Türk, kimilerince Mısırlı sayılan Giritli bir Hıristiyan grekofondan dönme, Mısır'da yaşamış, Arnavut dönmesi ve Osmanlı devletini az daha yıkan ve bugün Mısır ulusçuluğunun babası sayılan Kavalalı Mehmet Paşa yanlısı bir İsmail Ferik Paşa, neden Türk okuyucusunun dikkatini çeker?" (.....) "Bir dönme,

devşirilen bir çocuk savaşta esir alınıp satılan ama, annesini ve köyünü unutmayan bir insandır İsmail Ferik Paşa. Bu romanın, benzer sorunları dile getiren Orhan Pamuk'un Beyaz Kalesi'ne yakınlığı da kimi araştırmacıların dikkatinden kaçmamıştır." "İsmail, sonuna kadar Müslüman ve Mısırlı kalır romanda, ve ölür doğal olarak ve bu kimlikle gömülür. Ama bir de iç dünyası vardır; aile, baba evi, çocukluk yıllarının görüntüleriyle bağını koparmayan.." ..Bu çizilen profil, yabana atılır cinsten değildir. Enderun'a alınan köle (esir) çocukları, genellikle 9-14 yaşları arasındadır. İlk sosyalleşme sürecini ailesi ve toplumundan almıştır. Benlik ve kişiliği oluşturan karakter yapısı (idionsyncrasy) olgunlaşmıştır. Sonradan, farklı bir kültür ve toplum yapısı içinde çocuğun sosyalleşme sürecine tabi tutulması ne ölçüde asli unsurları silebilir? Bu husus tartışmaya açıktır. İsmail Ferik Paşa, romanlara konu da olsa,

Herkül Millas

'ın belirttiği gibi: "İnsan tek boyutuyla değil; dostlar, resmi, inançlar, şeref sayılan yükümlülükler, ama aynı zamanda, annenin düşlerde uyanan kokusu, suyun öte yanında kalmış kardeşin dokunuşu, bir köy meydanının bir türlü unutulmayan görüntüsüyle de yaşar.. İsmail Ferik Paşa da hem başarılı bir komutan hem de böyle bir insandır." İsmail Ferik Paşa'da ele alınan senaryo, Tarık Buğra'nın Osmaniye'de ele alınan Köse Mihal'in Müslüman olup, adını da değiştirdikten sonra, Sultan Osman'ın: "Gayri Abdullah'sın, yoldaşımın" demesiyle olay bitmiş değildir. Rea Galanaki ise,

Herkül

'ün belirttiği gibi "ondan sonrasını ele almaktadır. Örneğin, böyle bir Abdullah, anasının köyüne karşı sefere çıktığında neler düşünür, neler hisseder? Diyelim, içinde büyüdüğü evini ve çocukken içinde -farklı bir- Tanrı'yı düşünmüş olduğu, kilisesini yıkılmış gördüğünde içinde bir şeyler depreşmiş olabilir mi?" Niçin olmasın? İnsan tek boyutlu değildir, Enderun'da beyin yıkamakla her şey bitmiyor. İnsanın psikolojik dünyası da var. Doğduğu, inandığı, sevdiği değerleri bir anda silip atması mümkün değildir. Tarihi olaylar silsilesi bu egzistans dünya içinde yeniden ele alınıp, yorumcu yaklaşımlarla incelendiği takdirde farklı bakış açıları ile karşılaşmamız mümkündür. Bir Hürrem Sultan'ın, I. Mustafa'nın farklı kökenli bir anadan doğması karşısında, Sadr-ı azam Rüstem Paşa ile gizlice anlaşması ve oğlu II. Selim'in sadarete geçmesi için çevirdiği manevralar ve I. Mustafa'nın 11 dilsiz cellada boğdurulması, anasının da Manisa' dan Bursa' ya yollanması ve hamile olduğu için doğuracağı çocuğun da boğdurulma fetvası, devşirme zihniyetinin arka fonundan sadece bir tanesidir. Benzer şekilde, Genç Osman'ın yeniçeriler tarafından boğdurulmasındaki mizansen de, I. Mustafa'nın dramından farklı değildir.

-Devşirmelik sisteminin Türkleri toprağa mahkum ettiği, onların tarihî gelişimini güdük bıraktığı iddiaları doğru mudur? Doğruysa neden?

-Osmanlı'nın devşirme politikasını uzun uzun eleştirmek istemiyoruz. Sadece yorumcu, hatta Marc Bloch'cu tarihselci bir bakış açısıyla konuya eleştirel bir yaklaşımda bulunmak istiyoruz. Zira, devşirme olgusunun giderek Osmanlı toplum yapısında müesseseleşmesi, dal budak salması, yeni bir tabaka oluşturması altı yüz yıllık bir süre içinde gerçekleşmiştir. Cumhuriyetin ilanıyla bu zihniyet iyot gibi havada uçup gitmemiştir. Reaya, toprağa mahkûm bir biçimde, ekip

biçerken, Yemende, Mekke'de, Medine'de vuruşurken, Enderun Sarayları'nda, "alafranga" yaşayışını sürdürüyordu. Doğu ve Güneydoğu darı öğütüp yerken, mağarada yaşarken, birileri Sadabad eğlenceleri içindeydi. Osmanlı bu çelişkili toplumu niçin meydana getirdi? Niçin yönetimi ve orduyu kendi öz halkından esirgeyerek Rum, Ermeni, Hırvat, hatta Yahudi soylulara verdi? Niçin kendisiyle aynı kan bağına taşıyan insanları horlanan, "Etrak-ı bî idrak" durumuna getirdi? Niçin Balkanlarda İslamlaştırma ve Türkleştirme politikasını gündeme getirmeyerek, sadece onların inanç sistemlerini, soylarını ve kültürlerini korumak biçiminde "bir sera azınlık kültürü"nü bekçiliğini yürüttü? Oysa, birkaç yüzyıl önceleri, kolonial politikalar yürüten bir İngiltere, bir Hollanda, bir Fransa, bir Amerika Osmanlı'dan farklı bir metod izleyerek, masum toplulukları assimile etmemişler midir? İngiltere, Babür İmparatorluğu'ndan daha kısa bir süre içinde Hindistan'a kültürünü aşıladı ve bugün resmi dilin İngilizce olabileceği ortamı hazırladı. Bir Fransa, Cezayir'de beyin yıkayarak, işgalin ertesi günü Fransızca'yı resmi dil yaptı, Arapça'yı gündemden kaldırmadı mı? Bir Hollanda, Hindistan'da insanlar jüt dokumasın diye binlerce masum Hintli'nin sağ veya sol kollarını kesmedi mi? Bir Amerika, 250 etnik grubu, melting-pot adını verdiği bir eritme makinasında, her türlü işkenceyi kullanarak, eritip bitirmedi mi? Kızılderililer'in kültürlerini kökünden kazıyıp insanları parya durumuna getirdi mi? Tarihin kaydettiği bu korkunç operasyonu Ethel G. Stewart adlı Kanadalı bir araştırmacı kırk yıllık sabır isteyen bir araştırma sonucunda gözler önüne sermedi mi? Bir Rusya, gerek komünizm öncesi, gerekse komünizm sonrası, Türk topluluklarının kültürleri bir yana, beyinlerini de yıkayarak birer "Mankurt" durumuna getirdi mi? Osmanlı Balkanlar da ne yaptı? Sadece "kültür seracılığını" yürütmekle yetinmedi mi? Otoriterlerin, özellikle Ömer Lütfi Barkan ve Tayyib Okıç'ın belirttikleri gibi, ne İslamizasyonu ne de Türkifikasyonu gerçekleştirebilmiştir... Buna karşılık, Balkanlar'da bağımsızlık savaşları başlatıldığında, en ağır zulme maruz kalmış, kavm-i sadıka kabul ettiği ve vergiden muaf tuttuğu topluluklar tarafından, arkadan hançerlenmedi mi? Aslında bir jest Osmanlı'nın bu absurd diyebileceğimiz hoşgörüsünün bir tecellisine de 1492'de İspanya ve Portekiz'de işkencelere, soykırımlarına maruz kalan Yahudiler'i kabul etmesi, onlara kucak açması olayında tanık olmaktadır. Aslında, bunlar insanlık jestidir. Ancak, aynı dönemde Endülüs'de Müslümanlar ve zorla Hıristiyanlaştırılan Moriskolar (Moriscos) da vardı. Bunlar da Moritanya'dan gelen Müslümanlardı. Endülüs'ün ünlü şairi Ebu'l Bekâ Salih b. Şerif er Rundi (ö. 684/1285)'nin kaleme aldığı ağıtı Müslüman ülkelerin, Endülüs'deki cinayetlere, camilerin yıkılmasına, kadın ve kızların esir pazarlarında satılmalarına nasıl kayıtsız kaldıklarını hazin bir dille açıklamaktadır: "Sen uyu bakalım. Ama zaman için ne demek dinlenme. Ne demek uyku? Endülüs'ten, Endülüs'ün zavallı halkından var mı haberin? Her yer onların felaketini duydu; sizin kulağınız sağır, gözünüz kör, kalpleriniz mefluç mu?". Avdetiler Osmanlı-Endülüs ilişkilerinin II. Bayezid döneminden itibaren ancak ele alınabildiği hususunda bilgi sahibiyiz. Kanuni döneminde ise, Moriskolar'a yardımların uzanabildiğine tanık olmaktadır. Yahudiler de iki grup halinde İspanya ve Portekiz'den çıkarıldılar. Bunlar; 1-Sefaradlar ki, Akdeniz civarında yaşıyorlar ve Judeo-İspanyol dilini konuşuyorlardı. 2-Aşkenazlar ise Doğu ve Orta Avrupa'da yaşıyorlar ve Almanca ağırlık bir dil (Yidiş) kullanıyorlardı. İşte bu Sefarad Yahudileri 1492 yılında İspanya göçü sonrasında Osmanlı topraklarına kabul edilmişlerdir. Ancak, Polonya ve Ukrayna'da 1658' de başlayan ve yü zbinlerce Yahudi'nin katliamıyla sonuçlanan soykırımı ve bunun ardından yaşanan 1665 olayları Yahudi dünyasını büyük bir yeise sürüklemiştir. İşte 1626'da İzmir'de doğan Sabetay Seviki, Yahudi hayal gücüne dayanan bir mistik felsefi inacı savunuyordu, beklenen Mehdi olarak ortaya çıkıyordu. Bu sıralarda Osmanlı topraklarında da mehdilik hareketlerine rastlıyoruz. Bu durum Musevi inancını taşıyan Yahudilerle, Sabetaycılar arasında derin yarılmalara neden oldu ve konu dönemin padişahına yansıtıldı. Sabetay,

1666'da idamından korkarak Müslüman oldu ve Aziz Mehmet adını aldı. Ilgaz Zorlu'ya göre, daha önce ona inananlar, tekrar Yahudiliğe girerken, (200) kadar aile din değiştirir gibi yapıp Sabetaycılığı yürüttükleri için bunlara (Avdeti) veya dönme denildi. Zorlu'ya göre, "Sabetaycılık Müslüman görünmekle beraber gizli olarak Yahudiliğin devam ettirilmesidir." Bu nedenle "iki kimlikli"dirler.

1924 Ahali Mübadelesi ile 20 bin kişilik Sabetaycı grup Selanik ve Arnavutluk'tan Türkiye'ye gelmişlerdir. Ancak, 1948' de tekrar Yahudiliğe dönmek istemişlerse de bu önerileri bizzat İsrail tarafından reddedilmiştir. Ilgaz Zorlu'ya göre, Türkiye'de, şu anda sayıları yüz bini bulan Sabetaycılar asıl kimliklerini gizlemektedirler... -Devşirmeyi bir "dönme" olarak görmek mümkün mü?

-Bu açıklamaların ışığında "devşirmeyi bir dönme olarak görmek mümkün mü?" tarzındaki sorunuza: "Her devşirme bir dönmedir, fakat her dönme bir devşirme değildir" diye karşılık vermek mümkündür. Aslında, her ikisi de bir ihtida (conversos) olayıdır. Osmanlı, Sabetaycılar'a (avdeti) dönme diyordu. -Devşirmelik mekanizması Türkler'in devlet adamı olma yollarını kesmiş midir? -Yukarıdan beri yapmış olduğumuz geniş açıklamaların ışığında konuya şöyle bir yaklaşımda bulunmak mümkündür: I. Murad'dan XIX. yüzyılın ilk yarısına kadar sürüp giden uzun dönem içinde yönetici ve militarist kadronun Saraylılar'dan (Enderun) seçilmesi geleneği, büyük ölçüde elitist tabakanın milli köklerinden yoksun olduğunu ,değerlerine yabancı kaldığını göstermektedir. Gökalp'in deyimi ile kozmopolit kimlikli bir aydın kadro ile karşı karşıya kaldığımız söylenebilir. Değerlerine ve inanç sistemine saygılı bir aydın grubun, iş başına geçememesi, çoğu kez, halkıyla bütünleşmelerini ve uyum sağlamalarını engeller, toplum ya pısında derin yarılmalara neden olur. Batılı anlamda, aydın bir kapı koruyucusudur (gate keeper). Dışardan sızabilecek her çeşit görüşlere karşı toplumu koruyacak süzgeç rolünü oynarlar. Milli aydın, batılı anlamda bir "gate keeper" veya Gökalp'in teşhisiyle gümrükçü kimliğine sahiptir. Enderun aydını bu değerlerden yoksun olduğu için benzeri rolü oynayamaz. Çoğu kez, Atatürkçü görünerek, yönetimde şöyle kararlar alabilirdi: Örnek olarak, Güneydoğu'da özellikle Diyarbakır'da: "Halkın modernleşmesi için en önemli girişimin çağdaş eğitimi güçlendirmek, müzik, tiyatro ve bale okulları açarak, hizbullahvari irticai olayları önlemektir. Ancak, Diyarbakır'ı tanımayan, okuma-yazma oranının, yoksulluğun birinci derecede öne çıktığı bir yörede, milli aydının tek hedefi, Gandi'nin belirttiği üzere: Günde iki defa yiyecek bulamayan insanlar için gıda bulmak" uyarısına uygun girişimlerde bulunma iken, bale ve dans okullarının açılması türü Enderuni teklifler son derece şaşırtıcı kalır. Buna da şaşmamak gerekir. Zira bu teklifler, aslında Enderuni geleneğin, eğitim sistemimizi yönlendirmesi sonucu, halkımıza yönelik bir bakış açısının yansımasıdır. Bununla, kuşkusuz bir devşirme kimliği ileri sürülmemekte, sadece tarihimizde gelenekselleşen Enderun zihniyetinin yönlendirdiği eğitimi-öğretim programları sonucu, yetişen kuşakların dünya görüşleri ve felsefeleri kastedilmektedir. Enderun şartlandırılması sonucu yetişen bu tutuma biz Enderuni kimlik diyoruz. -Günümüz dünyasında modern devletlerin azınlık ya da farklı dinden kabiliyetli insanları "vatandaşlık" potasında devşirerek siyasal, sosyal, kültürel ve askeri teşkilatlarında kullanmalarıyla Osmanlı'nın devşirmelik sistemi arasında bir paralellik olduğu söylenebilir mi?

-İsabetli bir yaklaşım. Bazı odak noktaları, Amerika Birleşik Devletleri'nin dünyanın her yerinde beyin güçlerine kapılarını açarak, onları belirli alanlarda istihdamını, Osmanlı'nın devşirme modelinin bir uygulaması olarak algılamaları, eğer gaflet değilse önemli bir yanılgıdır. Osmanlı modeli, bürokrasi ve militarist alanlarda kapılarını sadece ve sadece devşirme modeline açmış ve onları kurumlaştırmıştır. Kendi halkından bu alanları esirgemiştir. Oysa, Amerika Birleşik Devletleri'nin beyin gücü drenajı bundan tamamıyla farklı bir süreçtir. Her toplum ihti yacı olan sektörlerde yetenekli vatandaşı kabul edebilir, ona kollarını açabilir. II. Dünya Savaşı sonucu, Naziler'in her alandaki beyin güçleri, ya Sovyetler'in ya da Amerika Birleşik Devletleri'nin ellerine geçmiş, uzay fiziğinde önemli roller oynamışlar dır. Ülkemizde de çok sayıda Yahudi beyin gücü istihdam edilmiş, onlardan yararlanılmıştır. Bu nedenle, iki olay arasında bağ kurarken son derece dikkatli olmamız gerekmektedir. Amerika Birleşik Devletleri, yukarıda da belirttiğimiz gibi, koyu ırk ayırımı ortamından gelen bir toplum modelini yansıtır. Bu ülkede, hâlâ siyah-beyaz bakış açılarının izlerinin silindiği ileri sürülemez. Dünyanın en büyük ırkçı milletidir.

-Modern Türkiye'nin bir "devşirmelik" problemi var mı?

Buna derhal "hayır" diyebiliriz. Devletin kurucusu Mustafa Kemal Paşa, Cumhuriyeti "Türklük" bilinci çerçevesinde hazırlamıştır. Bin yıllık tarihimizde diyebiliriz ki, bir örneğini Orhun anıtlarında gözlediğimiz gibi, Bilge Kağan'dan sonra ilk kez "Türk yaratılmak medarı iftiharımdır" diyen kişidir. Türklüğün unutulmuş olması, Etrak-ı bî idrak (İdraksiz Türk) biçiminde horlanması, hatta Taşlıcalı Yahya'da gözlediğimiz üzere: "İmamın biri azıtır işini. Alır bir yaban Türkünün kızını" Arnavud asıllılığı ile övünen Taşlıcalı Yahya'ya göre, bir imamın bir Türk kızıyla evlenmesi işini azıtmak biçiminde yorumlanmaktadır. Ancak, kendisi bir mesnevisinde soyu ile öğünmekten geri kalmayacaktır: "Fakir Arnavud aslıyam gaaziyem. O taşlu vilayetlerün bâziyem. Şecaat kılıcın çalanlardanam. Şikârım evvelalanlardanam" Görüldüğü üzere, Taşlıcalı Yahya İzvornikli bir Arnavut'tur ve ölüm tarihi 1582'dir. Osmanlı sarayında dönmeler cirit oynatırken, divan şairi olarak soyunu yüceltmekte, Türkü de aşılamaktadır. Hem de, bu cüreti bir zamanlar kendi soyunun Oğuz Han'dan geldiğini ileri sürerek övünen Osmanlı padişahının gölgesinde gösterebilmektedir. Ancak, Atatürk yukarıda da belirttiğimiz üzere, 1921 yılında irad buyurduğu bir nutkunda: "Memleketin sahibi ve devletin kurucusu biz Türkler, kavm-i necip adı altında Araplara ve sarayın sadık hadimi Arnavutlara feda edildik" demek suretiyle tarihi yanılgıya son verecektir.. Türklük, temel motif olmak üzere, milletleşme tezini gündeme getirecek ve bu tezini: "Ne mutlu Türküm diyene" dövizini ile sembolleştirecektir. Ancak, bu model günümüzde Enderuni aydınlar ve bazı İslamcı kanat tarafından tasvip görmeyecektir. Hatta, İslamcı kanat, Akif'i de dışlayarak Osmanlı'dan kalma kendi etnisitesinin bilinci içinde Osmanlı amalgamasyonuna sahip çıkmakta, onu desteklemektedir. Enderûnî bakış Ülkemizde, milli duyguların ve dinsel bağlılığın sürekli eleştiriye uğraması gözönüne alındığında, temellerin duruşması yapılmalı, Enderuni bakış açıları ve yaklaşımları yorumlanmalıdır. Bu gruplar, esasta Enderun kuşağı veya Enderuni eğitim sisteminden filtre edilmeleri nedeniyle, bu iki değere karşıdır. Bir kere küçük yaşlarda dinlerini terkederek İslam'a yöneltilmişlerdir. Alt şuurlarında benliklerinden soyutlandırılarak İslam'a döndürülmüş olmalarından ötürü, İslama kin ve nefretleri vardır. İkincisi, Türklükle ilgileri yoktur. Türk toplumunun dinamizmasını oluşturan İslamiyet ve

Türklük bu gruplar tarafından sürekli horlanmakta ve suçlanmaktadır. Bunların bir kısmına göre, milliyetçilik de artık son bulmuştur, çünkü Avrupa birliği ve globalleşme süreci karşısında yapılacak hiçbir şey yoktur. "Türkiye'nin sınırları Avrupa'dan geçer." Bu, Enderuni aydınının tezidir. İlğaz Zorlu, yıllarca ikili kimliğin saklanması olayına artık karşı çıkmakta, ve "Evet, Ben Selanikli'yim" diyebilmekte. Ve Sabetaycılığı da Türk toplumunda bir alt- kültür olarak değerlendirmektedir. Böylece, Türk toplumunda Çerkez, Laz, Gürcü ve Kürt alt kültürleri gibi bir de Sabetaycı alt kültürü ile karşı karşıya bulunmaktayız. Bunların oranı da yüz bin kadardır. Zorlu'ya göre: Ahmet Emin Yalman, Sabiha ve Mehmet Zekeriya Sertel, Şefik Hüsnü, Coşkun Kırca, Halide Edip, Abdi İpekçi, İsmail Cem, Hasan Tahsin, İttihatçıların maliye nazırı Cavit Bey, Kapaniler, Dilberler, Atabekler, Bezmenler tümü ile Sabetaycıdır; Fevziye ve Terakki liseleri ile ilk mason locaları da yine Sabetaycılar tarafından Selanik'te kurulmuştur. Bir Sabetaycı teorisyen olarak Zorlu'ya göre: "Sabetaycılık, Müslüman görünmekle beraber Yahudilik inancını sürdürür. Dönmeler olarak adlandırılan cemaat böylece doğmuş olmaktadır" Açıkça görülüyor ki Sabetaycılar "iki kimlikli" veya "dönme"dirler. Ancak, yine Zorlu'nun yorumu dikkate alınır, "Sabetaycılık Yahudi kültürünün bir ürünüdür."

Yahudiler, 1492'den itibaren Osmanlı sarayındadırlar. O tarihten itibaren bir güç kaynağı halindedirler. Bu toplum, hoşgörüsü ve İslami kültürü ile hepsini kucaklamıştır. Atatürk de Ahmet Ağaoğlu'na: "Ben, ülkemde iş başına gelecek insanın soyuna, sopuna bakmam, ancak ihanetlerini gördüğüm vakit damarlarındaki kanlarına bakarım" diyordu. Bu anlayış, Türk milletinin kaderinden sorumlu olabilecek her Türk'ün görevidir. Zorlu'nun listesi İlğaz Zorlu'nun listesinde gözlediğimiz çok iyi niyetliler yanında, kara parayı aklayanlar, bankaların içini boşaltanlar kadar, medyayı kendi doğrultularında yönetenler, beynelmilel faizcilik ve borsacılık entrikalarını yürütenler kadar, stratejik diyebileceğimiz sektörleri ele geçirerek Türkiye'nin kalkınma hızını kesenlere de rastlamaktayız. Tekrar ediyorum, modern Türkiye'nin bir devşirmelik sorunu olmadığı gibi, soya dayalı ırkçı bir eğilimi de desteklediği söylenemez. Ancak, ırkçı Avrupa ve Amerika kendi arka bahçesini temizlemeden sürekli ülkemizde insan haklarından, etnik bölünmelerden söz açabilmektedir. Bunlara, kilit noktalarda ülkemizi temsil edenlerin layık oldukları cevapları verememeleri, sürekli destekler nitelikte tavizler vermeleri, sadece ve sadece Enderuni yapılarından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle, günümüzde Türkiye'nin en büyük sorunu, millileşmek ve Türklükte bütünleşmektir. Atatürk'ten sonra boşlukta kalan ve Anadolu Uygurlukları, Türk Hümanizması, nihayet Köy Enstitüleri gibi milli olmayan akımlarla dokusu çürütülmüş bir toplumu, Milli sistemin modern felsefesiyle yeniden bütünleştirmektir.

Taha Batur

www.yusufiye.net

<http://www.yusufiye.net/modules.php?name=News&file=article&sid=464>

Kaynak: Yeniçağ

İsrafil Kumbasar Bey'in Türköne'nin Zaman Gazetesinde yazdıklarına cevabı:

"Türklüğün sembolü bozkurt ve aynadaki sıska kangal köpeği

'Türk düşmanı' olarak ~~Herşeyin~~ kökenli ve Ermeni kökenli Etyen Mahçupyan ile birlikte çok uyu

- "Türklerin sembolü Kangal köpeğidir!.."

Mümtazer Türköne, 06 Haziran 2006 tarihli Zaman gazetesinde yayınlanan 'Türk kanı ve kangal köpe

- "Koca imparatorluğu çökerten 'milliyetçilik mikrobuna' karşı, Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak için inşa

'Türk kanı' diye tek tip bir kan cinsi mevcut değildir.

Ayrıca, kimse 'damarlarındaki asil kan' ile dünyaya gelmez.

Türk milleti ile kurdu bütünleştiren efsanelerin tamamı safsatadır."

Ardından, kendisinin aynaya yansıyan resmini şöyle tarif etti:

- "Bu topraklarda 'saf kan' bir ırk ararsanız, Türk çoban köpeği olan Kangal'ı bulabilirsiniz.

Şayet Türk milletini bir hayvanla sembolize etmek gerekirse, bu sifata layık tek canlı, 'damarlarında yüz

Bu toplumun, demokratik bir kültürün sınırları içinde liderlerinden, koruyucularından beklediklerini de a

*

Türk tarihinde 'Kangal köpeği' ile ilgili herhangi bir figür yoktur!..

Oysa, karanlık çağlardan günümüze ulaşan bütün yazıtlarda, kalıntılarda ve efsanelerde 'kurt' hep dik

Çünkü bozkurt, 'asaleti', 'üstün cesareti', 'düşman sürülerine saldırdığı korku' ve 'esaret kabul etmeyen k

Göktürk devletini kuranlar, bu sebeple 'kurt başlı' figürü kendilerine bayrak olarak seçtiler!..

Bu gerçeğin bilincinde olan Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Ankara hükümeti adına bastırdığı pullara ve T

Mensubu olduğu Türk Ocakları, 'bozkurt' simgesini amblem olarak kullanmaya devam ediyor!..

Ancak, 'dört ayaklı' kangalların yanısıra 'iki ayaklı' köpeklerin varlığı da tarihimizde inkar edilmez bir o

Türkler, imparatorluk dönemlerinde 'devşirdikleri' köpekleri hep yanlarında taşımışlar, 'her gittikleri yere

Bu köpekler, Türk milletinin 'güçlü' olduğu dönemlerde, onun için çok önemli hizmetlerde bulunmuşlard

Ancak, Türk milletinin 'zayıf' düştüğü zamanlarda, buldukları ilk fırsatta onu 'arkadan ısırınlar' da yine

*

Türk milliyetçiliği, asla 'ırkçılığa' dayanmaz!..

Bu yüzden, Türk kültür medeniyetini benimseyen, tereddüt etmeden 'Türk' olduğunu söyleyen hiç kim

Ama, ihanete kalkışan kişinin mutlaka 'genetik' bir incelemeye tabi tutulması gerekir!..

Bir zamanlar hasbelkader 'Türk milliyetçileri' arasında dolaşan Mümtazer isimli zatın, içinde 'Türk' kel

Damarlarında 'Kangal kanı' dolaşan Mümtazer, karakteristik özelliğini şöyle tarif ediyor:

- "Sadakatin sembolü olan bu tür insanla hayvan arasında yer alan bir canlı türüdür."

Vakt-i zamanında 'Malta Şövalyesi' olduğu iddia edilen Turgut Özal'ın etrafında yuvalanan 'Yeni Osma

Mümtazer diyor ki:

- "Halk, -jakobence adıyla sürü- için tehdit oluşturan hain kurtları kovmak, gerçekten koruyuculuk yap

Bir kurt, hasmına saldırırken, direkt olarak boğazını hedef alır!..
Ancak o boğazda 'tasma' varsa işi bir hayli zordur!..
Galiba boynu tasmalı köpekler ile mücadele etmek bir hayli zorlu olacak!..
*

Bin yıldır 'İslamiyet'in bayraktarlığını' yapan, İslam'a hizmetkar olmayı yeğlemiş yüce bir millete sembolü
Ne diyordu Neyzen Tefrik:
- "Katranı kaynatsan olur mu şeker,
Cinsini sevdiğim cinsine çeker."

Türköne'de kendisine bir cevap göndermiş, gazetecilik etiği gereği İsrail Bey bu yazıyı da köşesinde

Mümtaz'er Türköne cevap mektubunda bakın neler diyor?

Gazi Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Mümtaz'er Türköne, 06.06.2006 tarihinde Zaman gazetesinde
- "Şayet Türk milletini bir hayvanla sembolize etmek gerekirse, bu sığata layık tek canlı, 'damarlarında
Bir kişi 'kurdu' beğenmeyebilir, reddedebilir!..
Buna saygımız vardır!..

Ancak, Mümtaz'er Türköne'nin bin yıldır İslam dininin bayraktarlığını yapan Türk milletine sembol olarak
08 Haziran 2006 tarihli "Türklüğün sembolü bozkurt ve aynadaki sıska kangal köpeği" başlıklı yazıda kullandığımız ifadelerle üzülen Mümtaz'er Türköne, maksadını anlatan bir mektup göndermiş!..

'Herkesin cevap hakkına saygı' ilkesi gereği mektubu, aynen yayınlıyoruz:

"Saygıdeğer kardeşim...

Bir fikrin, bir inancın ve savunduğun doğruların var. Bu yüzden saygıdeğersin.

Hakaret için bile olsa yazma zahmetine katlandığına göre, yüzleşecek cesaretin var.

Üstelik derinlerde bir müşteremiz, beni kurdu reddetmeye, seni ise savunmaya zorluyor.

Öyleyse kardeşimsin.

Müşteremizin adı Türkiye.

Ben diyorum ki, deniz bitti. Allah korusun, evladına bile, tek parça bir ülke, tek bir devlet ve millet miras

Tarih, bütün hızıyla yeni bir dönemeci geçiyor.

Allah'ın dini bir kenara, fikirlerin, yöntemlerin bir derde deva olmuyor artık. Tepeden tırnağa her şeyin

"70'li yıllarda Siyasal'a ülkücülerin başkanı olarak yakamda Bozkurt rozeti ile girecek cesaretim vardı.

O gün memleket komünist işgal teşebbüsü ile karşı karşıya idi.

Biz doğrusunu yaptık.

Aynı cesaretle bu sefersana dönüp diyorum ki, 70 milyonu tek yürek, tek ruh haline

Kurdun gölgesinde kaç kişiyi toplayabilirsin?

Millî semboller bir milleti, bir devleti ayakta tutmak, güçlü kılmak, diri tutmak içindir. Kamplara bölmek,

Bu ateş yumağı coğrafyada devlet sahibi olmak mangal gibi yürek ister, daha da önemlisi akıl ve feras

Öfkeni yatıştırıracaksın, tahammül edeceksin."

“Üsküp’den, Selanik’den, Girit’den, Hicaz’dan, Kudüs’den ayrılalı daha bir asır bile geçmedi. Hayal âlemine saklanarak, aklını öfkenle gölgeleyerek geçmişe dönemezsin, yeni kayıplara uğrarsın. Zihnine, gönlüne ayrılık düşmüş Kürdü, ‘damarlarındaki asil Türk kanı’ iddianla bu bayrağın altında tu Osmanlı altı asır nasıl tuttu, hiç düşündün mü? 16 Türk Devleti’nin bayrağını kim hangi kaynaktan öğrenip çizmiş, hiç düşündün mü? Bozkurt’un Türklerin sembolü olduğunu kim icad etmiş? Neden Osmanlı’nın, Selçuklu’nun, Karahanlı’nın Titremek ve kendine dönmek, hurafelerden kurtulmak demektir. Hurafeler sadece dinde olmaz.”

“Otur, bu koca milleti tek parça halinde nasıl tutacağına kafa yor. Ayrı bir millet olduğunu düşünmeye başlayan Kürdün karşısına Türkçülük yaparak çıkarsan bu ülkeyi b Ben Oğuzum. Devlet sahibi olmanın her şeyden çok akıl sahibi olmayı gerektirdiğini bilirim. Elindeki silahla Türkiye’nin bütünlüğünü sağlayacağını düşünüürken, dışarıda bir yerlerin oyununa alet Çete kurarak, eşkıya usulleri ile devlet yönetmeye niyetlenenlerin kanından da, soyundan da, aklından Tarihimizde apulcu takımları her zaman zuhur etmiştir. Patrona Halil, Kabakçı, Balkan Savaşları’nın k Yeni bedeller mi ödeyelim?”

“Okuduklarımızı anlamak için gayret gösterelim. Osmanlı İmparatorluğu’nu ‘milliyetçilik mikrobu’ parçaladı, dediğim zaman neden kimsenin aklına Yunan, Sırp, Bulgar, Arap milliyetçilikleri gelmiyor. ‘Türk kanı’ diye asil bir kandan bahsediyorsanız, arkasından “Ben ırkçılık yapmıyorum” diyemezsiniz. Millet kanla olmaz. ‘Olur’, diyorsanız karşınıza kandan başka bir şey çıkmaz. Kurt yerine Kangal’ı önermek neden Türk milletini köpeğe benzetmek oluyor? Tekrarlıyorum: Bu topraklarda kanıyla, ırkıyla övünebileceğimiz tek canlı türü Kangal köpeğidir. Allah devlete ve millete zeval vermesin. Bugüne kadar hep iman ettik, artık biraz da bildiklerimize ve inandıklarımıza şüphe ile bakalım. Üstelik vakit çok geç olmadan. Saygılarımla...”

Mümtaz’er TÜRKÖNE

8.06.2006 / Ankara